

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Θὰ πεθάνω πρὶν μάθω
τὴν πορεία μιᾶς δόμδας σὲ γῆ
ποῦχει δώσει τὸν πρῶτο καρπό της·
προτοῦ νὰ διευθύνω
τὴν τροχιά τῶν πυραύλων
ποὺ ζώνουν τῇ γῇ καὶ τῇ σφίγγουν ὀλοῦθε·
κι ἀκόμα
προτοῦ ν' ἀκουμπήσω
τὴν κἀννη ἐνὸς ὕπλου ποὺ στέλνει
τὸ θάνατο κρύο καὶ κόβει στὸ στόμα
τὴ λέξη, ζεστή
καθὼς ξεκινάει ἀπ' τὰ στήθη.

Ἄλλο δὲν ξέρω
ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ σὲ θγάζει στὸ Βιβάρι,
πιο πέρα ἀπ' τὶς Μυκῆνες
καὶ τὴν καινούργια Ἀσσίνη,
στὶς πέτρες τὶς παλῆς
καὶ τοῦ γιαιοῦ,
ποὺ κλείνεται ὀλοῦθε ἀπὸ βράχια
καὶ δέντρα γέρικα πλατάνια.
Δὲν ξέρω ἄλλο·
τίποτα, παρὰ
τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κάμπου
ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει
σὰν φλάμπουρο στὸν ἄνεμο
πάνω στὸν κίτρινο φοιοὶ τῆς Ἀργολίδας.

ΗΧΟΣ

Πάει καιρὸς
ποὺ ἄφησες μέσα ἀπ' τὰ χέρια σου
νὰ φύγουνε θαλασσινὰ πουλιὰ
κι ἓνας δρόμος πλατὺς
μιᾶς πόλης μὲ δέντρα
τί μ' ἀνθρώπους ὅλα
ἓνα στὸ βάθος πίσ' ἀπ' τὴ λίμνη
ἢ ἀπ' τὰ βουνά·
ἰησι ποὺ τ' ἀγκαλιάζει
ῦμα τοῦ Πατραῖκοῦ